

губіжтъ време и тогасъ. Когато играчкытъ играјтъ предъ тѣхъ нѣкое персидско хоро и вджхвать сладострастіе, ето че и единъ отпущеникъ имъ чете съ гжгниво произношеніе съчиненіето на Цицерона *за длзжноститѣ*. Не помніжтъ правилото «сѣко нѣщо си има времето;» ученіето и веселеніето сж работы противуположны, и трѣба да са отдѣлятъ. Римлянытъ като търсејтъ съ гордость цивилизиранъето, за туй не осѣщатъ пріятность-та на веселбытъ, нито можжтъ да са насладжтъ отъ плодоветѣ на ученіето, тѣй щото нематъ присърцы нито за едното нито за другото. Твоитѣ съгражданы, Клодіе, не познаватъ нито щедрость-та на Периклея, нито истинскытъ прелести на нашытъ Аспасіи. Онзи день посѣтихъ Плиніа на вилата му; той пишаше сѣднжлъ, а слугата му свиряше напредъ му съ свирка, а пакъ племенникътъ му (поврага туй философско майшунствованьє!) четеше Фукидидовото описаніе за чумата въ Аѳини, катоклатяше ритмически малката си глава и декламираше сичко що имаше най-долне въ страшното туй описаніе. Не намѣрваше безумныйтъ никоя разлика помежду любовната музыка и образытъ на описаніето на чумата.

— Любовь-та, нанстина, има малко разлика отъ чумата.

— Че туй и азъ го казахъ като искахъ да оправдајъ безуміето му, но младыйтъ момъкъ не чу подгатваніето ми и като обърнж схоластическій си погледъ, отговори че музыката докарвала само вещественно удоволствіе на слуха, а онзи книга (не забравий че бѣшъ описаніето на чумата!) докарвала утѣха на сърцето. «Племянникътъ ми, рече глупыйтъ уйка съ сыпкавъ гласъ, е истинскій Аѳинянинъ защото търси полезното въ пріятното. Тако ми Аѳина! засмѣхъ са отъ все сърце. Въ туй време доде единъ робъ съ извѣстіе до младия този софистъ, че умрѣлъ отъ треска единъ отъ любимытъ отпущенницы.» О, неумолимый Хароне! извика: донесете ми Хорация. Колко въ такъвъ случай утѣшава болната ни чудната ти поезія! Таквызи челоуѣцы, Клодіе, да ли осѣщатъ любовь? Почти нито материалната. Нанстина рѣдко може челоуѣкъ да намѣри Римлянинъ съ сърце; той е робъ на всичкытъ дарованія, но робъ безъ пѣлъ и безъ кости.

Клодій ако и да не аресваше да слуша таквызи сарказмы противъ съгражданытъ си, престори са че е съгласенъ съ пріятеля не само защото бѣше естественнъ тунеѣдецъ, но еще защото отпаднажлытъ като него отъ благородното съсловіе Римляны стараяхъ са да презиратъ сѣка причина на тщеславіето имъ. Тѣ подражавахъ на Гърцытъ отъ мода, и са подигравахъ съ тѣхната неспособность.

Като са разговаряхъ по този начинъ стигнахъ на единъ кресто